

maa vente — og jeg kæmper bestandig derfor og siger til Kolleger og til Rigsdagen: Udgiften maa vente —, hvis der ikke bliver en saadan Enighed, vil Forholdene i alt Fald blive overordentlig vanskelige, saa vil jeg se fuldt saa sort paa dem som det ærede Medlem fra Æbeltoft, der naturligvis som Medlem af Oppositionen har endnu mere Grund til at se sort paa det end det Medlem af Regeringen, der skal forsvare den finansielle Ordning — det siger jeg ikke noget til, det er hans naturlige Ret og Pligt at male Tingene saa sorte som muligt, og det er — desværre, kan jeg sige — min Ret og Pligt at oplyse om, at der endnu ikke er nogen Grund til Frygt.

Det bebrejdes mig, at jeg forrige Finansaar ikke tilstrækkelig tidligt havde forberedt den høje Rigsdag paa, at Udgifterne ganske overvældede Statskassen, i saa høj Grad overgik Indtægterne, som Tilfældet blev, saa at der maatte skrides til et nyt Statslaan. Jeg maa derom sige, at det vil maaske vise sig i indeværende Aar — jeg tager alle Forholdsregler, jeg kan, overfor dette —, at Udgiften pludselig ved en Bevilling, som alle anser for nødvendig, en Bevilling, alle mener, vi skal gaa med til, pludselig stiger saaledes, at overordentlig Hjælp gennem Statslaan vil blive nødvendig. I Øjeblikket ser jeg ingen Grund til at tro dette. Hvis jeg kommer til en anden Anskuelse, skal jeg hurtigst muligt forkynde dette for den høje Rigsdag; men jeg kan dog ikke gøre det, forinden jeg er ganske overbevist om, at der tiltrænges overordentlige Midler. Hvis ikke Udgiften forøges paa en ganske uventet Maade, hvis ikke de økonomiske Forhold forandrer sig ganske her i Landet — man kunde tænke sig, at Toldafgiften pludselig faldt væk, hvis der ingen Tilførsel skete til Landet —, hvis ikke noget saadant sker, maa jeg endnu tro paa, at vi med en Indtægt af 500 Mill. Kr. og en Udgift af 500 Mill. Kr. skulde kunne komme igennem dette Finansaar.

N. Neergaard: Den højtærede Finansministers Udtalelse bekræftede, som man ogsaa selv understregede, mit mørke Syn paa Forholdene. Det staar fast, at vi har overtrukket vor Konto i National-

banken med 60 Mill. Kr., og der er ikke nogen som helst Udsigt — saaledes forstod jeg den højtærede Finansminister — til at komme bort fra dette Forhold før December, naar Merindkomstskatten forfalder. Det, synes jeg, øger endnu mere Udsigternes mørke Karakter; jeg kan heller ikke mene, at det egentlig er god Finanshusholdning. Den højtærede Finansminister skildrede det nærmest som noget normalt, noget rimeligt; naar Indtægterne løb saa ujævnt ind, som de gjorde, var det ret rimeligt at tage sin Tilflugt til Overtrækning af Kontoen i Nationalbanken. Jeg tror ikke, det er heldigt, og jeg vilde ønske, at den højtærede Finansminister havde fremsat den Opfattelse, den Gang vi debatterede Statslaanet, da det er et ganske væsentligt Træk til Bedømmelse af Situationen. Naar nu disse Indtægter er løbet ind, vil jeg gerne spørge den højtærede Finansminister, om han da mener, at Forholdene for næste Aar antagelig vil stille sig paa lignende Maade, og at vi da atter maa begynde med en betydelig Overtrækning af vor Konto, indtil der paa et senere Tidspunkt af Aaret muligvis kan skaffes Dækning. Det vilde ikke være heldigt, om vi skulde vedblive dermed.

Den højtærede Finansminister fandt det berettiget, at jeg saa sort paa Forholdene, det maatte jeg gøre i Egenskab af Ordfører for Oppositionen. Det er ikke i den Egenskab, at jeg ser sort paa Forholdene, højtærede Finansminister; det er de sørgelige Erfaringer, jeg og vi alle har mødt i Fortiden, som berettiger mig dertil.

Finansministeren (Brandes): Det ærede Medlem (N. Neergaard) havde forstaaet mig ganske rigtigt, jeg mener ikke, at man kan komme bort fra den Skyld til Nationalbanken, som man er i. Jeg kan naturligvis ikke med Sikkerhed vide, om den vil gaa lidt op eller ned, det gør den jo nok; men hvis det ærede Medlem spørger — saaledes forstod jeg ham —, om der er nogen Udsigt til, at Skylden vil gaa væsentlig ned, inden der atter kommer store overordentlige Indtægter for Statskassen, maa jeg dertil svare: Nej, det tror jeg ikke. Det ærede Medlem sagde, at